

се самъ, като си припомнѣхъ съ какви нѣща съмъ захваналъ, въ годинитѣ на Галианова, които, за щастие, ненапечатахъ — не по свое нежелание? — Такива нелѣпости не срѣщамъ азъ у Галианова... И защо да му пророчествувамъ, че врѣмето и постоянния трудъ ще му откажатъ онова, което дадохъ на мене? Едно насърдчване за него ще бѣде може би лоста, който ще му поднеме духа. Нека го насърдчѣ. Една топла дума може да направи чудо — ако има и естествена дарба — а една тежка дума нищо добро нѣма да постигне. Вика се, да правишъ зло за злото...“

Размишленията на Нилова бѣхъ прѣсѣчени отъ чукане на вратата и отъ тропотене на много крака задъ нея. Чакъ сега видѣ Ниловъ, че врѣмето утихнало. Галиановъ стана. Навлѣзохъ гости. Въ стаята стана шумно отъ кръстосванието на поздравления и разговори за фѣртуната. Когато Ниловъ свърши рѣкуванията, гимназистътъ съ мушнатъ вече рѣкописъ въ джеба, подаде му рѣката си съ погледъ въпросителенъ и безпокоенъ.

— Прѣкрасно, прѣкрасно!... господинъ Галиановъ.. Сбогомъ, господинъ Галиановъ! и Ниловъ се спустна да посрѣща нови гости.

Галиановъ излѣзе съ вѣсторжено лице.

Мина се мѣсець. Никола Ниловъ забрави съвършенно Галианова. — Единъ день, когато бѣше занятъ съ писане, пощата му донесе голѣмъ увитъ пакетъ, прѣпорѣченъ. Ниловъ го отвори съ любопитство. То бѣше единъ дебелъ ракописъ, подписанъ отъ Галианова. Ниловъ се намръщи:

— Ето сега имай си работа да му прѣглеждашъ рѣкописитѣ на тоя господинъ и води прѣписка съ него.